

# ФРЕДЕРИК ПОЛ ОМРАЗТА

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1991

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Барът нямаше име — отвън се мъдреше само надписът

КАФЕ

ЗАКУСКИ

КОКТЕЙЛИ

а в това нямаше кой знае какъв смисъл. Но си беше бар. Вътре имаше голям телевизор, който с неспирна глъч предаваше в три изумителни цвята, и мюзикбокс, чиято шантава музика се опитваше да заглуши телевизора. Не беше обаче свърталище на малолетни. Беше от заведенията, по които си падам. Само че на мен изобщо не ми се полагаше да съм тук — така е по договора. Разрешено ми бе да пребивавам само в щатите Ню Йорк и Ню Ингълнд.

Това „КАФЕ-ЗАКУСКИ-КОКТЕЙЛИ“ се намираше точно на отвъдния бряг на реката. Струва ми се, че името на това място е Хобокън — не съм сигурен. Всичко ми е като сън. Бях... Точно така, дори не си спомням как съм стигнал до там. Спомням си, че по едно време бях в търговската част на Ню Йорк и се вирах отвъд реката. Дълго стоях така. После изведнъж се озовах там — изобщо не си спомням как съм минал на отсрещния бряг.

Естествено бях пиан.

Нали знаете как става? Викаш си едно уиски „Бърбън“ с индиго и после само повтаряш поръчката. А след известно време барманът престава да ми носи джинджър-ейл<sup>[1]</sup>, защото постепенно забравям да си разреждам уискито. Сигурен съм, че се бях насмукал здравата още преди да напусна Ню Йорк. И наистина трябваше здравата да се насмуча, за да рискувам пенсията и всичко останало.

Навремето не пиех толкова, но сега и аз самият вече не знам — като му пийна едно, започвам да си мисля за Сам и Уоли, и за Рибята глава, и за Гилви, и за капитана. Като не пия — пак мисля за тях и тогава си поръчвам нещо за пиене. А това води до още едно и пак се

получава същото. Струва ми се, че вече казах до какво. Пийвам си в порядъчни количества, но не бива да ми придиряте.

С мен имаше и момиче.

Където и да отида, винаги си намирам някакво момиче. Обикновено не са стока — като тази с мен сега. Думата ми е, че не беше в първа младост. Около тридесет и пет годишна, но не беше и за изхвърляне, макар че имаше дълъг белег, който започваше под ухото и се спускаше към гърлото, до вдлъбнатинката, където се намираше ларинксът. Белегът не беше противен. Момичето миришеше приятно — ако естествено все още може да се каже, че имам обоняние — и не приказваше много. Това ми допадна. Само...

Срещали ли сте някога човек с нервна кашлица? Кажеш му нещо смешно, е, не чак толкова смешно, че да се пръсне от смях, а той нито се засмива, нито се усмихва човешки, ами кашля? Ето това правеше тя. Засърбя ме навсякъде, повече не се търпеше. Помолих я да престане да кашля.

Тя разсипа чашата си и ме погледна като подплашена, а пък аз се постарях да ѝ го кажа с най-спокойния си тон.

— Извинявай — каза тя полуядосано и полууплашено. — Извинявай, но не е необходимо да ми...

— Нищо не е станало.

— Разбира се. Но нали ти сам ме помоли да седна при теб, спомняш ли си? Ако ще ми...

— Нищо не е станало!

Кимнах на бармана и вдигнах два пръста.

— Трябва да му пийна още нещо — рекох. — Работата е в това — продължих, — че Гилви имаше такъв навик.

— Какъв?

— Да кашля така.

Тя изглеждаше объркана.

— Искаш да кажеш, че...

— Престани с тази кашлица, по дяволите!

Този път дори барманът ми хвърли поглед. Сега тя наистина побесня, но аз не исках тя да си отиде.

— Гилви — казах — е един човек, който беше с мен на Марс. Пат Гилви.

— О! — Тя отново седна и се приведе ниско над масата. — На Марс!

Барманът донесе пиенето и ме изгледа подозрително.

— Виж какво, Мак — рекох му аз. — Би ли имал нещо против да позатоплиш заведението?

— Не се казвам Мак. Ясно?

— О, имай милост. Тук е ужасно студено.

— Съжалявам.

Нямаше вид на човек, който съжалява. А на мен наистина ми беше студено. Думата ми е, че при подобно време в тези заведения е винаги студено. Нали знаете как е през август в Ню Йорк? Горещината стига до тридесет и два — тридесет и три, дори тридесет и пет градуса. Всички заведения имат климатична инсталация и така те принуждават да носиш риза и вратовръзка. Да, ама аз обичам да вървя пеш. Сигурно и с вас е така. А колко може да извърви човек, намъкнал дълги панталони и сако и всякакви там боклуци. Не и в този град. Не и през август. И става така, че като отида в някой бар, там все ще се намери един от онези вградени в стената климатици, предназначени за продавачите на вехти коли с техните гаджета или пък съпруги и всички те са облечени като за прием. За какъв дявол? Докато аз замръзвам.

— Марс! — въздъхна момичето — Маарс.

Отново ме засърбя навсякъде.

— Искаш ли да танцуваме?

— Тук не е разрешено — отвърна тя. — Байрън, не знаех, че си ходил на Марс! Моля те, разкажи ми.

— Няма много за разказване — казах аз. Това бе лъжа.

Тя изгаряше от любопитство. Забрави да се усмихва. От това стана по-симпатична.

— Познавах един човек — рече тя, — девера ми, брата на моя съпруг, искам да кажа бившия...

— Разбирам.

— Той работеше в „Дженеръл Атомик“. В Рокфорд, Илиноис. Знаеш къде е това, нали?

— Разбира се. — Не можех да отида там, но знаех къде се намира Илиноис.

— Той участвуваше в построяването на първия кораб за Марс. О, беше преди петнадесетина години, нали? Много искаше да пътува до

там, но не можа да издържи тестовете.

Тя замълча и ме погледна. Знаех за какво си мислеше. Аз обаче навремето не изглеждах така, нали разбирате? Не че сега ми има нещо, но вече не мога да издържа тестовете. Никой не може. Ето защо ние всички правим само по един рейс до Марс.

— Треперя така само защото ми е студено — рекох аз.

Това, разбира се, не беше истината. Причината бе кашлицата на Гилви. Не обичах да си спомням за Гилви, нито за Сам или Рибята глава, нито за Уоли или капитана. За никого от тях не обичах да си спомням. Само при мисълта за тях започвах да треперя. Ала нямаше как да се изпотрепем помежду си. Не ни разрешаваха. Преди излитането направиха нещо на мозъците ни, за да са сигурни, че няма да се изпотрепем. Това, което направиха, не действава вечно. Действа само две години и след това влиянието му изчезва. Но и това е достатъчно дълго, нали разбирате, защото то ти стига да отидеш до Марс и да се върнеш, а, от друга страна, е ужасно дълго, защото действа като усмирителна риза. Знаете как човек може да разплаче едно бебе, нали? Като му хване здраво ръцете. Ето това е номерът. Това, дето ни го направиха, за да не се избием помежду си, бе все едно да ни вържат здраво, като в усмирителна риза. Бяхме като с вързани ръце и не можехме да се освободим. Да. Две години обаче са наистина много време. Ужасно много.

Барманът дойде при нас и каза:

— Извинявай, приятелю. Виж, изключих климатика. Добре ли си? Изглеждаш много...

— Разбира се, че съм добре — рекох. В гласа му се прокрадваше загриженост. Дори не съм го чул кога се е върнал.

Момичето също изглеждаше разтревожено, предполагам от това, че така се тресях целият, че разливах пиенето си. Оставих някакви пари на масата, без дори да ги преброя.

— Няма нищо — казах. — Ние двамата тъкмо си тръгнахме.

— Двамата ли? — Тя изглеждаше объркана. Но въпреки всичко тръгна с мен — с момичетата е винаги така. Особено щом разберат, че си бил на Марс.

В следващото заведение между два тура до тоалетната тя заговори:

— Сигурно е нужна много смелост, за да се зачисли човек в екипажа за такова пътуване. Проявявал ли си научни наклонности в училище? Трябва ли човек да знае страшно много, за да стане космонавт? Виждаш ли си някое от онези дребни маймуноподобни същества, за които се говори, че живеят на Марс? Четох за това как живеят в миниатюрните си градове в онези свои малки шатри, само че не ги строели, а ги засаждали. Смешно! Виждаш ли си ги? Бас хващам, че това пътуване е било цяло тегло. Колко продължи — девет месеца? Могъл си да си родиш едно бебе. Извинявай... Хайде, разкажи ми. През цялото това време, искам да кажа, как се справяше? Не ти ли се прииска някога да отидеш до едното място или нещо друго?

— Справяхме се — отвърнах. Отговорът ми я разсмя и като че ли я подсети за нещо, защото се отправи отново към тоалетната. Искаше ми се да стана и да си тръгна, докато я нямаше, но каква е ползата от това? Щях само да хвана някоя друга.

Беше почти полунощ. Няколко минути едва ли щяха да са от значение. Бръкнах в джоба си за кутийката с хапчетата, които ни дават — свърша ли ги, хвърлям опаковката, защото всеки месец заедно с чека за пенсията получаваме по пощата нова рецепта. Надписът на кутийката гласеше:

„Внимание!

Да се вземат само по лекарско предписание. Противопоказни при сърдечни заболявания, стомашни страдания или болести на кръвоносните съдове. Да не се вземат с алкохол.“

Глътнах три хапчета. Не обичам да ги започвам преди полунощ, но така поне спрях да треперя.

Притворих очи и отново се озовах на кораба. Врявата в бара се превърна в шума на двигателите, въздушните пречистватели и шлюзовете. Започнах да се изпотявам, въпреки че климатичната инсталация в заведението работеше. Чувах как Уоли си подсвирква, както обичаше да прави, звукът се поглъщаше от кислородната му маска и се заглушаваше от воя на двигателите, но въпреки това се долавяше съвсем ясно. Мелодията беше „Светска жена“. Понякога тя биваше „Обич без болка“, а понякога „Бягащи сенки“, но най-често — „Светска жена“. Той беше от Джулиърд. Някой кихна и това ми заприлича на кихавицата на Рибята глава. Нали знаете, че всеки киха по свой собствен начин? Рибята глава например кихаше лекичко, като

жена — разнасяше се само едно „кхи“ — леко и бързо, което не минаваше през носа, а само през устата. Капитанът кихаше „пчих!“ Уоли пък „апчих, апчих, апчих“, а кихавицата на Гилви гърмеше „Ап-чух“. Сам не кихаше много — той само кашляше и пръскаше слюнки, което бе още по-лошо. Понякога ми хрумваше да убия Сам, като го вържа и оставя Уоли и капитанът да го уморят с кихането си. Това, разбира се, бе шега, която ми хрумваше само при добро настроение. Или при сравнително добро. Обикновено в мислите си отреждах за Сам нож. За Рибята глава — пистолет, само един изстрел, право в корема. За Уоли предвиждах автомат, за да го надупча, както се досещате, от горе до долу като решето. Капитана хвърлях в клетка с гладни лъвовете, а Гилви удушавих с голи ръце. Сигурно му бях избрал такава смърт заради кашлицата му.

Тя се беше върнала.

— Моля те, разкажи ми — рече тя. — Толкова ми е любопитно.

Отворих очи.

— Искаш да ти разкажа ли?

— О, моля те!

— За това как се лети с ракета до Марс?

— Да!

— Добре! — съгласих се аз. Като си помислиш само какви чудеса могат да извършат три малки бели хапчета. Дори не треперех. — Знаеш, че на борда са шестима, нали? В една кабина не по-голяма от купето на буик и това е цялото жизнено пространство. Двама от нас са в койките, а другите четирима са на вахта. Може и да ти се иска да останеш още десетина минути в койката, защото това е единственото място на борда, където можеш да си починеш без нечий лакът да се забие в ребрата ти. Но не можеш. Защото вече е ред на следващия. И дори да ти се размине лакътят в ребрата, докато почиваш от вахта, в койката откъм десния борд се намира главният клапан на въздушния регенератор — хващам се на бас, че все още имам синини от него точно около бъбреците — а в койката откъм левия борд стърчи ръкохватката на люка на аварийния изход. И тя се забива право в слепоочието ти, ако си обърнеш главата по-рязко. Не можеш и да заспиш истински — искам да кажа не можеш да заспиш дълбоко — поради шума, когато двигателите работят. Ако ли пък не работят, изпадаш в безтегловност, а това също е гадно, защото сънуваш, че

падаш. Когато работят обаче, положението според мен е по-лошо. Воят е оглушителен. И дори ако не ти пречи шумът и успееш да заспиш дълбоко, има опасността се претъркулиш и да затиснеш кислородната си тръба. И тогава започваш да сънуваш, че се задушаваш. Случвало ли ти се е? Мяташ се и се давиш за глътка въздух. Според мен не е чак толкова опасно. Поне аз винаги се събуждах навреме. Макар че дочух за някакъв космонавт, който преди шест години...

Да, такива работи. През цялото време трябва да носиш кислородната маска, освен когато я сваляш за секунда, за да кажеш някому нещо. Макар че не го правиш много често — какво ли има толкова за казване? Освен, разбира се, през първите две седмици, когато все още всички сме приятели. Тогава не ти е толкова потребна и кислородна маска. Или поне не чак толкова. Тогава всички сме още сравнително чисти. Кабината вони — как да ти обясня като какво — като съблекалня в гимнастически салон. Позната ли ти е тази воня? Все пак се понася. Ако, разбира се, никой не страда от космическа болест, в това отношение извадихме късмет. Чух, че при един полет двама от екипажа страдали от космическа болест и още при първата промяна на курса, едва на втория ден след тръгването, оплескали с повръщането си цялата кабина. Братче! Но да знаеш, че рано или късно точно така става. Отвъд кислородната маска въздухът е направо като супа. И не че долавяш това с обонянието си. По-скоро усещаш вкуса му някъде навътре в устата си, а очите ти щипят. Така е през първите два-три месеца. После положението става още по-лошо. А като си сложиш маската, кислородната смес естествено влиза под налягане. Дробовете ти трябва да се напъват, за да я изтласкат, особено когато спиш, ето защо след време мускулите се възпаляват. И после още се възпаляват. И тогава...

Да, такива работи.

Преди да излетим, психиатрите ни дават някакви боклуци с продължително действие, които ни възпират да не се избием помежду си. Но те не могат да ни попречат да мислим за това. А после, като се върнем на Земята — това няма да го прочетеш във вестниците, — ни държат разделени. Знаеш ли как го правят? Ние, разбира се, получаваме пенсия. Думата ми е, че трябва да дават пенсия, иначе няма сила, която да накара някого да пътува до Марс. В договора обаче е казано, че за да получаваме пенсията, трябва да стоим само в



определения ни район. Цялата страна се разделя на райони. На шест. Във всеки от тях има поне по един голям град. Аз извадих късмет, в моя район има няколко големи града. Стараят се така да нагласят работите, че родният град на всеки космонавт да се падне в района му, но... при нас се получи различно. Случи се така, че и Рибята глава, и капитанът са от Санта Моника. Струва ми се, че на Рибята глава определиха Калифорния — Невада — цялата югозападна част. Това бе най-хубавият район при жребия. Бог знае какво се падна на капитана. Може би Ню Джързи — добавих аз и глътнах още едно хапче.

Отидохме в друг бар.

— Струва ми се, че започвам да се досещам нещо — обади се неочаквано тя. — От начина, по който се оглеждаш непрекъснато.

— И какво по-точно?

— Ами нали спомена, че на някакъв друг човек са определили Ню Джързи. Тук е Ню Джързи. Значи не е твоя район. Така ли е?

— Така е — отвърнах след кратко мълчание.

— Тогава защо си тук? Аз знам защо. Ти си тук, защото търсиш някого.

— Вярно — казах аз.

— Искаш да намериш този, другия, от екипажа си! — изрече тя с победоносен тон. — Искаш да се биеш с него.

Не можах да се овладеея и отново се разтреперах — по дяволите белите хапчета. Ала трябваше да я поправя.

— Не. Искам да го убия.

— Откъде знаеш, че е тук? Той разполага с няколко щата, из които може да се разхожда, нали така?

— С шест. Ню Джързи, Пенсилвания, Делауер, Мериленд — чак до Вашингтон.

— И тогава откъде знаеш...

— Той трябва да е тук. — Не беше нужно да й казвам откъде знам това. Знаех го и толкова.

Аз не бях единственият, който прекарва времето си на границата на определения му район, наблюдавайки отсрещния бряг на реката или вирайки се отвъд граничната линия на щата, убеден, че и от другата страна има човек. Сигурен бях. Когато се води война, не можеш да мислиш, че врагът е разположил войските си на хиляда мили от

фронтовата линия. Знаеш къде ще бъдат войските му. Знаеш, че и той иска да се бие.

Кхи. Кхи.

Разсипах чашата си.

Погледнах момичето.

— Ти ли... не, не беше ти.

Тя изглеждаше много уплашена.

— Ккакво има?

— Ти ли кихна току-що?

— Да кихна ли? Да не би...

Избълвах нещо неприлично — и аз самият не знам какво точно. Не! Не беше тя. Сигурен съм.

Беше кихнал Рибята глава.

Рибята глава.

Марвин Т. Роубък, така се казваше. Висок пет стъпки и осем инча. Мургав и кривоглед с едното око. Говореше с някакъв акцент на западняк, макар че беше от Калифорния — провличаше думите „пиисък“ или „ужас“ — ето така. Това за нула време ме подлудяваше. А и от тези думи може да ви стане ясно за какво предимно говореше. Мръсник. Пълен мръсник. Роден мръсник, способен да убие даже собствената си майка.

Прекатурих стола и изревавах:

— Роубък! Къде си, дявол да те вземе?

Барът внезапно утихна. Само мюзик боксът продължаваше да свири.

— Знам, че си тук! — извиках аз. — Излез и застани насреща ми, проклет да си. Нали ти казах, гад такава, че ще ми платиш за това, че ме нарече лъжец в деня, в който Уоли свали маската си?

Тишина, всички ме бяха зяпнали.

И тогава вратата на мъжката тоалетна се отвори.

Той излезе.

Видът му бе противен. Очите му бяха зачервени, а косата окапала — нещастното копеле сигурно нямаше повече от двадесет и девет години.

— Ти! — изкрещя той. Какво ли само не ме нарече. — Крадлив плъх — рече той. — Ще ти дам да разбереш какво значи да ме измамиш с дажбата шоколад.

Той имаше нож.

Хич не ми пукаше. Аз не бях въоръжен и това бе глупаво от моя страна, но нямаше значение. Грабнах бирена бутилка от съседната маса и счупих дъното ѝ в облегалката на един стол. Досещате се какво чудесно оръжие се получи, нали? Винаги бих го предпочел пред ножа. Наистина. Втурнах се насреща му, но и той, олюлявайки се и залитайки, тръгна към мен — изглеждаше съсипан и отчаян, мънкаше и говореше несвързано — едва го чувах, защото и аз говорех нещо. Никой не се опита да ни попречи. Някой излезе навън — предполагам, за да викне ченгетата, но това нямаше значение. Само да го пипна веднъж — не ми пука какво ще направят ченгетата.

Помъчих се да докопам лицето му.

Той ме намушка пръв. Почувствувах как ножът се плъзна по лявата ми ръка, но дори не ме заболя — усетих само леко бодване. Не ми пукаше от това. Забих бутилката в лицето му и я издърпах — то се превърна в сивобяла пихтия, а след това шурна кръв. Той изпищя. Какъв писък само! Никога не бих чувал подобно нещо — именно за това бях копнял цял живот. Когато залитна назад, го ритнах и той падна. Озовах се отгоре му с бутилката, ала внимавах да не засегна сърцето или гърлото му, защото щеше да свърши много бързо — обработвах лицето, усетих как ножът му ме прободя още два пъти и...

И...

И се пробудих, както се досещате. До мен стоеше надвесен д-р Станли и държеше спринцовка, чиято игла бе току-що извадил от ръката ми, а четирима санитарии в бели дрехи ме държаха здраво. Бях плувнал в пот.

Недоумявах къде съм. Имах страшно гадно усещане — като че ли барът, схватката и целия свят се разтапяха в някаква мъгла наоколо ми.

После осъзнах къде се намирам.

И това бе най-лошото.

Спрях да викам и като не снесах поглед от тях, се свих мълчешком в леглото.

Като се опитваше да запази своя дружелюбен и уклончив тон, д-р Станли каза:

— Вървиш много бързо към подобрене, Байрън, момчето ми. Много бързо.

Не продумах.

— Този път се справи с цялата работа само за два часа и осем минути — продължи той. — Спомняш ли си първия път? Убиваше го цели шестнадесет часа. Беше капитан Ван Уик, нали? А този път кой беше?

— Рибята глава — погледнах санитарите. С известно колебание те пуснаха ръцете и краката ми.

— Рибята глава — рече д-р Станли. — А, да. Роубък. Този момък — продължи угрижено той, изражението му внезапно се промени, — той за разлика от теб не върви към подобрене. Почти не върви. Не излиза от един цикъл за по-малко от пет часа. И много странно — обикновено теб те... Но по-добре да не ти го казвам, нали? Няма смисъл да предизвикваме обратна реакция, когато, така да се каже, ти все още си целят настръхнал.

То ми се усмихна, но в ъгълчето на устните му се прокрадаваше загриженост.

Седнах в леглото.

— Някой да има цигара?

— Дайте му цигара, Джонсън — нареди докторът на санитаря, застанал до десния ми крак.

Джонсън се подчини. Запуших.

— Оправяш се великолепно — рече д-р Станли. Той беше от онези психиатри, които смятат, че като кажеш нещо, то непременно ще стане. Има ги такива, нали?

— Ще паднеш под един час още до края на седмицата. Това е забележителен напредък. След това ще можем вече да работим, когато си в пълно съзнание. Да, момко, оправяш се изключително добре, независимо дали го съзнаваш или не. И така — след шест или, да кажем, след осем месеца, защото предпочитам разумните прогнози — на това място той ми намигна — ще те изпишем отгук! Ще бъдеш първият от твоя екипаж, когото ще изпишем — ясно ли ти е?

— Това е добре — казах аз. — А другите не вървят ли към подобрене.

— Не. Изобщо не може да се говори за подобрене, поне за повечето от тях. Особено д-р Гилви — той излиза от циклите си в

ужасно състояние. Не искам да крия, че се тревожа за него.

— Това е добре — повторих аз и този път бях напълно искрен.

Той се вгледа внимателно в мен, но се задоволи само да каже на санитарите:

— Той е вече добре. Помогнете му да отиде до масата.

Нямах сили да стана. Наложих се да се уловя за парапета около масата. И тогава произнесох моята традиционна кратка реч:

— Д-р Станли, искам отново да изразя дълбоката си благодарност за всичко. Бях се примирил да прекарам като в затвор остатъка от живота си в определения ми район, така както и всички екипажи досега. Но вашата идея е много по-добра. Аз високо я ценя. Сигурен съм, че останалите също.

— Разбира се, момко. Разбира се. — Той извади писалката си и отбеляза нещо на картоната ми. Не успях да видя какво, но той изглеждаше поласкан.

— Ти и сам можеш да преодолееш това, Байрън — рече той. — Драго ми е, че аз съм човекът, който може да ти помогне да го преодолееш.

Той погледна заговорнически санитаря.

— Знаеш колко е важно това за мен. То е тържество на цял един подход към психическото възстановяване. Искам да кажа, че на нашите герои от космическите пътешествия им се полага свобода, когато се върнат на Земята, прав ли съм?

— Напълно — потвърдих аз и избърсах с ръкав потта от лицето си.

— Ето защо трябва да сложим край на тази система с районите. Ние не можем да предотвратим напрегната обстановка, характерна за космическия полет, не. Но ако успеем да ви помогнем да се справите по-леко с напрежението по време на няколко цикъла, е, това ще е все пак от полза, нали така!

— Във всеки случай.

— Искам да кажа — оживи се той, — че можете да очаквате времето, когато ще бъдете в състояние да се съберете с вашите стари приятели от ракетата свободно и безпрепятствено, без никаква необходимост от ограничения. Това си заслужава чакането, нали?

— Да — отвърнах аз, — ще очаквам с нетърпение този миг. И знам точно какво ще направя още първия път, щом срещна някой от

тях, искам да кажа без ограничения, както отбелязахте — продължих аз. И това бе вярно. Наистина. Само че този път нямаше да го направя със счупена бутилка.

Имах много по-блестящи хрумвания.

---

[1] Газирана безалкохолна напитка — б.пр. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 1,2/1991 г.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.